

Κι ακόμα στη χαροκαμένη και καρτερική εξαδέλφη μου τη Ρίτσα Κανικλίδου Ζαμπακίδου, με το σπίτι με το γιασεμί και το φούλι.

Και τη Δέσπω Παυλίδου Κανικλίδου, που ήταν πάντα χαρωπή και χαρούμενη και μαχητική, έτσι όπως τη θυμάμαι στο Δημοτικό Σχολείο του Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέας, εκεί στο ύψωμα, με το νεοκλασικό κτίριο, και στην εκκλησία τού Αγίου Ανδρονίκου, που ήταν δίπλα στο σπίτι της. Κι εκείνο τον Φραγκομαχαλά της Κυθρέας. Με τους μύλους και τα νερά και τα περιβόλια. Κι όλους τους παιδικούς μου φίλους.

Αυτό τον κόσμο μνημονεύω και κατευοδώνω, τώρα που φεύγουν οι γυναίκες της παιδικής μας ηλικίας της Κυθρέας, μέρες πού 'ναι, μέρες μνήμης και καημού και μελαγχολικών κι όμως πεισματικών εκδηλώσεων των κατατρεγμένων και δεδιωγμένων της Κυθρέας. Ένα ολόκληρο κόσμο κατευοδώνω, μαζί με τις γυναίκες και τις φίλες και τις συμμαθήτριες της Κυθρέας. Αυτές της γειτονιάς μας, που αναλήφθηκε.

Θέλω να πάω έσσω μου

του Τάσου Κολιού

Μέσα στες πέτρες του γυαλού, μες στους πικνούς τους βάτους,
θέλω ξανά να θυμηθώ, τους δρόμους που περπάτου.

Στις Κυθρέας τα στενά, θέλω να περπατήσω,
να 'ρθουν στο νου μου τα παλιά, να μην σε λησμονήσω.

Βγαίνει νερό τρεχάμενο και νύκτα και ημέρα,
του Κεφαλόβρυσου η πηγή, που είναι γνωστή στα πέρα.

Φυτρώναν οι ευκάλυπτοι, μα και τα κυπαρίσσια,
παντού ακούονταν φωνές, από μικρά κορίτσια.

Στα μονοπάτια της Τζυρκάς, θέλω να περπατήσω,
να νιώσω τζιην την μυρωδιά, της λεμονιάς και της ελιάς
εκεί να ξεψυχήσω.

Θέλω να πάω έσσω μου, στο σπίτι των γονιών μου,
στο σπίτι που μεγάλωσα, μετά των αδερκιών μου.

Θέλω να πάω έσσω μου, να κάτσω στην αυλή μου,
να φάω το ψωμί ξερό, και τότε ας βγη η ψυχή μου.